

Socialministeren (Palle Simonsen):

Af praktiske grunde er dagpengelovens regler om varighedsbegrænsning indrettet sådan, at der bortses fra dagpenge fra arbejdsgiveren ved opgørelsen af den samlede varighed.

For at undgå forskelsbehandling af lønmodtagere, der ikke har ret til arbejdsgiverdagpenge, bortses der ligeledes fra dagpenge, som det sociale udvalg udbetaler i perioder, der svarer til arbejdsgiverperioden.

Indtil 1. april 1983 var arbejdsgiverperioden 5 uger. Når der i en opgørelse vedrørende varighedsbegrænsning indgår sygeperioder, der er begyndt før 26. februar 1983 (5 ugers dagen før 1. april 1983), er den del af den enkelte periode, som der skal ses bort fra ved beregningen, derfor på højst 5 uger. Det er således rigtigt, at varighedsbegrænsningen indtræder efter i alt 96 uger, når der i opgørelsen kun indgår én samlet periode, som er begyndt før 26. februar 1983, og efter i alt 104 uger, når der kun er tale om én samlet periode, som er begyndt efter denne dato.

Den sidstnævnte situation vil først forekomme i forbindelse med standsning af dagpenge pr. 1. marts 1985.

I mange tilfælde indtræder standsningen først efter længere tid end de 96, henholdsvis 104 uger, fordi der er tale om flere adskilte sygeperioder, hvoraf der for hver enkelt bortses fra de første indtil 5 eller 13 uger.

Der er tale om en vis gradvis lempelse af varighedsbegrænsningen i forbindelse med, at den beskrevne virkning af arbejdsgiverperiodens forlængelse slår igennem. Der forekommer ikke at være tilstrækkelig anledning til at ændre reglerne sådan, at lempelsen indtræder tidligere.

Spm. nr. S 478

Til *socialministeren* (2/5 84) af:

Arne Jensen (S):

»Finder ministeren det rimeligt, at sikringsstyrelsen ved tilkendelse af invaliditetserstatning som følge af arbejdsskade i form af diskusprolaps højst tilkender en ydelse svarende til 25 pct.s invaliditet?«

Begrundelse

I behandling af arbejdsskader er der i sikringsstyrelsen oparbejdet en praksis, hvorefter der for arbejdsskader med påfølgende ryglidelser højst tilkendes fra 5 til 25 pct.s invaliditetserstatning.

Disse beløb står ikke i rimeligt forhold til de påførte lidelser og den påfølgende indkomstnedgang på grund af en opstået arbejdsskade. Særligt udsatte grupper i disse år er på grund af stadig yngre klientel på sygehuse og plejehjem sygeplejersker og sygehjælpere. Også for øvrige grupper er både erstatningens størrelse og sagsbehandlings langsommelighed en stor belastning for den enkelte, som uden egen skyld er blevet påført en arbejdsskade.

Det forekommer at være en urimelighed at opretholde disse maksimumssatser. Man burde i stedet lade disse sager afgøre efter et individuelt skøn.

Svar (11/5 84):

Socialministeren (Palle Simonsen):

Når der i spørgsmålet tales om »invaliditetserstatning som følge af arbejdsskade«, tænkes der formentlig på erstatning for varig men, jfr. arbejdsskadeforsikringslovens § 28.

Sikringsstyrelsen har oplyst, at ifølge styrelsens mentabel vurderes følger efter diskusprolaps til 12–25 pct. men, men tabellen er en normal tabel, og fravigelse af tabelsatserne sker, når der foreligger ganske særlige forhold. Følgerne af en diskusprolaps vurderes altid konkret, og menen kan derfor i det enkelte tilfælde meget vel overstige 25 pct.

Til grund for sikringsstyrelsens afgørelser af mengrader ligger der altid – foruden en vurdering af skadens medicinske art og omfang – en vurdering af de ulemper i skadelidtes personlige livsførelse, følgerne af arbejdsskaden forvolder.

Herudover kan der blive tale om at yde erstatning for tab af erhvervsevne, jfr. lovens § 27. Også afgørelsen af dette spørgsmål foretages efter en konkret vurdering i den enkelte sag.

Eksempelvis kan nævnes, at en 50-årig mand med en men på 25 pct. og et erhvervsevnetab ligeledes på 25 pct. på grundlag af den maksimale årsløn vil få udbetalt erstatning med 56.375 kr. for menen og 316.645 kr. for tab af erhvervsevne. Disse tal forudsæt-